



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De commotione Apostolorum contra Samaritas, Vis dicimus ut
ignis, &c. Non in commotione Dominus, & non in Igne Dominus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

III. PUNCTUM.

se contra proprios tuentur hostes. Altea verò causa est quod divinum accersat præsidium, sicut passim habent Scripturæ, quoniam in populum humilem salvum facies, & oculos superborum humiliabis.

17.

In Ps. 118.

In Constit.

Hum. de

humilitat.

l. 12. l. m.

lib. 1. 2.)

Deniq; quod sit finis & complementum, sic innuit S. Ambrosius: Humilitas virtutum omnium caput est quæ totum vulut quoddam nostrorum aërium foret corpus. S. verò Basilius sic planius docet, Humilitas iustissimus est virtutum omnium thesaurus: Hac est hominis sublimitas, hac gloria & magnificentia. Cassianus item post multa de hoc argumento: Evidenter itaq; monstratur non posse quemquam perfectionis finem ac puritatis attingere nisi per humilitatem veram, quam primitus fratribus reddens, Deo quoque in penetralibus cordis exhibeat.

Cant. 8.

Est quidem Charitas, vinculum perfectionis, & virtutum excellentissima: sed charitatis perfectio & excellentia hæc est, ut postquam omnia perfectè feceris, seruum te inutilem pronunties, & ad nova semper aut perfectiora provoceris, quasi nihil adhuc fecisses, ut est in Canticis: Si desideris homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despicias eam. Magna quidè hæc Charitas, sic omnem dare substantiam domus suæ: sed ista est major, si quasi nihil esset datum, ad ampliora te extendas: & quanto altius te Charitas effert, tanto te inferius humilitas deprimat unde S. Hieronymus, Nihil est quod nos ita & hominibus gratos & Deo faciat, quam si vita merito magni, humilitate infimissimi. Ut è contra nihil absurdius & indignius quàm si exiguis merito, inter insignes apparere velit. O quam multi tamen, quam multi hoc appetunt.

ad Galat.

Ep. 40. l. 2.

HUMILITAS igitur illa est virtus qua inter virtutes magis est observanda & de qua respondere potest quod sit prima, secunda, tertia, & quoties interrogatus fueris, toties responderi debeat, humilitas quæ est initium, medium, & finis virtutum omnium, atque adeo signum certius quo cæteræ possideantur virtutes, quo sit præsens Spiritus S. & quo electus sit aliquis ad futuram gloriam. Sic dilucidè S. Gregorius: Mens qua Divino Spiritu impletur, habet evidentissima signa sua, virtutes scilicet & humilitatem, quæ si utraq; perfectè in una mente conveniant, liquet quod de præsentia S. Spiritus testimonium ferat. Itemq; alibi: Quia Redemptor noster corda regit humilium. & Leviahan Rex dicitur superborum. aperte cognoscimus quod è videntissimum superborum signum superbia est, at contra humilitas electorum.

1. Dial. 20.

Quo quid efficacius ad oppositi vitij conciliandum odium, atque ad conciliandum amorem virtutis & continuam ejus praxim? Parumne tibi esse videtur, signum ferre salutis, aut condemnationis æternæ? Adeone dura humilitas ut ferri non possit ad promerendum cælum? Adeone suaavis superbia, ut despici nunquam possit ad declinandum infernum? Non aliter alta mundi & superba intueri quin simul audias in inferno clamantes: Quid nobis profuit superbia? Nec aliter Christianæ Religionis humilia respicias, quin tibi hæc Christi voces simul infonent: Talium è anim regnum cælorum; Ut quanta est inter cælum & infernum dignitatis distantia, tanta tibi semper inter humilitatem & superbiàm obversetur disparitas.

Sap. 5.

Christianæ Religionis humilia respicias, quin tibi hæc Christi voces simul infonent; Talium è anim regnum cælorum; Ut quanta est inter cælum & infernum dignitatis distantia, tanta tibi semper inter humilitatem & superbiàm obversetur disparitas.

Matth. 19.

S A B B A T O.

DE COMMOTIONE APOTOLORUM CONTRA SAMARITANOS.

Domine, vis dicimus ut ignis descendat de cælo, & consumat illos? Luc. 19.

VERITAS PRACTICA.

Non in Commotione Dominus, & non in igne Dominus.

In hunc versum hic assumuntur, ut intelligamus cavendam repentinam illam commotionem, qua interdum ex Zelo acrisiori excitamur in Proximum.

VERBA Scripturae suprà qua infra fusim referuntur.

RATIO EST, Quia cavenda illa est Commotio

io in qua non est Dominus, seu qua non eius Spiritu excitatur.
 Sed commotio illa qua plerumque acrimia in proximum agimur, & qua Zelus putatur, non est à Domino.
 Ergo cavenda est plurimum, & Mansuetudo filiorum Domini potius inducenda.

I. PUNCTUM.

Zur. 9.

ET factum est, dum i. et in Ierusalem, transibat per viam Samariam & Galileam.
 Sic breviter de hoc itinere S. Lucas eodē capite, & sequenti textu, unde hesterni de prompta sunt: ajuntque Interpretes hunc esse transitum per Samariam, de quo idem Evangelista multo ante loquutus fuerat quando scilicet non receperunt eum Samaritani: quia factus est transitus in Ierusalem. Quod cum vidissent discipuli ejus Jacobus & Joannes, dixerunt: Domine, via dicimus, ut ignis descendat de caelo & consumat illi. Et cōversus increpavit illos dicens, Nescitis cuius Spiritus estis: Filius hominis non venit animas perdere sed salvare. Et abierunt in aliam castellam.

Ex qua narratione illud potissimum in Considerationem venit, quod ita commoti fuerint illi Apostoli contra Samaritanos ut nihil nisi ignem respirarint. Sic enim saepe aliquos Zelus acrior commovet, quae commotio sapit potius Spiritum Eia quam Jelu Christi, qui & propterea nescitis, inquit, cuius Spiritus estis. Q. d. putatis vos moveri bono zelo pro me, sed hanc non probō zelum, non est hic Spiritus meus qui ad suavitatem & patientiam animos movet, non ad vindictam.

3 Reg. 19.

Et certe in ipso Eia jam pridem ostenderat Deus illam vehementiorem Spiritum non ita sibi probari ac suavem: quando scilicet Prophetae apparuit Dominus. Et ecce, inquit Scriptura, Dominus transiit, & Spiritus grandis & fortis subvertens montes, & conterens petras ante Dominum, Non in Spiritu Dominus, & post Spiritum commotionem ignem: non in igne Dominus, & post ignem sibilus aura tenuis. Quod cum audisset Elias operuit vultum suum pallio. Quia tunc videlicet flante illo suavi vento, apparebat divina Majestas, ut indicaret sibi magis placere lenitatem & suavitatem in punicis etiam peccatoribus, quam nimiam audacitatem; atque ita velle se ut sui hoc suavi Spiritu potius quam amaro serantur. Hinc ergo proposita nobis Veritas in eodem; Scripturae coepta

verbis, ad cavendam illam Commotionem ab acriori zelo excitatam. Quia illa est Commotio & ille ignis de quibus dicitur, Non in commotione & non in igne Dominus.

Sic autem formatur Ratio. Cum quavis animi perturbatio, vel Commotio quae non excitatur à Domino sit cavenda, tum illa est praecipue coercenda quae zelo divinae gloriae, salutisque animarum praevertitur. Hoc est enim in ira gravius, cum, ut ait S. Gregorius, ira simul, iustitia zelus putatur. Et cum vitium Virtus creditur, sine metu culpa cumulat. Adde quod sub praetextu pietatis tum facile Daemon & naturale Ingenium possunt cuius illudere; nec parum damno est talis illusio quae Deum falso colit, quae proximo male irascitur, & quae in propriam delæxit animam. Quia perdit animam tuam in furoribus tuis: quid perdis animam proximi tui falso illo zelo quo illum salvare putas? Putasne bene irascere tu, si propter alienam dumtaxat culpam irasceris? An si certo scires Deum hanc non probare iram, velles illam excitari? Nonne ira quae sine Deo est, ira est in ipsum Deum cum sit naturae corruptae vitium quod Deus vetat?

3 Reg. 17.

Iob. 18.

Iona 4.

II. PUNCTUM.

SED Commotio illa in proximum qua patatur Zelus, & qua tamen est acrior & acerbior quam vera ferat Charitas, non est à Domino.

Non est hic eius Spiritus qui super mel dulcem est, & barietas eius super mel & savum. Incensus quidem & vehemens esse aliquando potest ille zelus quē Dominus in suis excitat, sed vehementia illa tanta moderatur suavitas, ut ipse qui arguitur gaudeat sic se vehementius argui. Esi forte increpationes per disciplinam exaggerant, in tuo tamen dulcedinem per Caritatem servant, inquit S. Gregorius. Hinc forte Apostolus tanta cautione commendat, contemplantes nos qui desit gratia Dei, ut quae radix amaritudinis sursum germinans insidiat, & per illam inquinantur multi, Q. d. Res est non parvi momenti: Mens in Deum dirigenda; spectanda est natura divinae Gratiae, non naturae nostrae commotio; Cavendum diligenter ne cum in suavitatem nos divina impellat gratia nostro nos amaro ingenio sinamus potius abripi, siquē peccator es, ac carnis quos ipse advocebat Dominus. Non sit dispensator tenax, inquit S. Chrysostomus, ubi paterfamilias largus est. Si Deus benignus, cur Sacerdos auferat? Debet namque se conformare Domino cuius vias gerit, Venite inquit,

Eccles. 10.

Rom. 14.

Evang.

Hebr. 12.

1 In 6. 23.

Matth.

inquit,

inquit, ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. Tollite iugum meum super vos & discite à me quia mitis sum & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris. Iugum enim meum suave est & onus leve. At quomodo sibi hoc persuadebunt peccatores qui nihil nisi austerum & amarum in Sacerdote viderint? quomodo hi austeritate sua mansuetudinem Christianam persuadebunt? quomodo ipsi excandescentes, aliorum iram ex Evangelij disciplina mitigabunt? quomodo denique ne ulla umquam perturbatione se sinant inferiores agi docebunt Superiores, si dum ipsi hoc docent, acrius perturbentur? Non est hic Domini spiritus, non est hic eius ductus & animus. Nam si vel antiquos illos pastores ex gravi lege Mosaitica dominantes

arguit, quod cum austeritate imperarent & cum potentia, quomodo putas feret eos qui nova in lege gratiæ non alio quàm veteri ferantur spiritu?

O quàm aptè & præclare sanctus Jacobus: et si alias jam fortè auditis, vix umquam tamen opportunius, ut qui præ cæteris sibi sapientes & disciplinatos videntur, voluntque indisciplinatos amari cohibere, discant non esse à Domino talem amaritudinem! Quis sapiens, inquit, & disciplinatus inter vos? ostendat ex bona conversatione, operationem suam, in mansuetudine sapientia. Quod si zelum amarum habetis, & contentiones sine in cordibus vestris: nolite gloriari, & mendaces esse adversus Veritatem. Non est enim ista Sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Vbi enim zelus & contentio, ibi inconstantia, & omne opus pravum. Quæ autem desursum est sapientia, primò quidem pudica est, deinde passiva, modesta, suavis, bona consensus, plena misericordia & fructibus bonis.

Numquid tu exardescas in hunc sanctum Apostolum, qui ne in peccantes gravius exardescas, tam suaviter monet?

III. PUNCTUM.

CAVENDA est igitur illa Commotio qua est acrior & vehementior, quàm illa non est Dominus, qui putatur adesse cum putatur esse

zelus, & potius inordinatus naturæ impetus vel Dæmonis illudentis ardor, qui sic consumat & atterat animos, non qui verè illustret aut sincerè accendat.

Adducto mihi psaltem, agebat Elizeus paulò nimis commotus; Rogatus quippe à Rege ut sciret à Domino quid futurum esset, rogaturus Propheta Dominum prius de se per psaltem dando cogitat, quia videlicet non in commotione Dominus, non in igne, sed in suavitate & lenitate. Sic Idem paulò post Propheta non

potuit puerum suscitare per baculum ipsi appositum, sed per seipsum incumbendo illi ut scriptura refert, quo de miraculo sic aptè in rem nostram Petrus Damiani: *Is quem terroris*

L. de consuetudine virga suscitare non poterat, per amoris spiritum ad vitam redit, dumque se parvulo accommodavit & compressit, facile erexit & suscitavit. Notum est illud & obvium quod S. Dionysius refert de sancto Corpore paulò acerbius in peccatores Zelante. Certum est etiam posse multos in aliud labi extremum lenitatis, multosque similes illi esse quem sanctus Gregorius arguit, quod

L. 9. ep. 42. Verbice Abbat. nihil eum gravitate valeret disponere, sed modo studeat peccantibus leniter blandiri, modo inordinatè & extra modum nimie irasceretur. Unde & Idem sanctus Papa in pastoralis egregiam admonitionem habet contra nimis manietos qui dissolutioni torpescunt radio: & contra iracundos qui rectitudinè falluntur zelo, & quos dem furor

agis in præceptis, ignorant quidquid irati faciunt, ignorant quidquid patiuntur à semetipsis. Qui certè magis quàm alij suat odibiles & invisi. Nam crudelitatis genus est, ait sanctus Chrysostomus, velle ab alio austeritate habere, quod mansuetudine poteras accipere. Et in periculo alterutrius incurrendi extremi, melius esset, ut ait Idem, propter misericordiam rationem reddere, quam propter crudelitatem; Minus peccat qui minus austerus est, quàm qui nimis.

Vide in 1. parte in Vigilia Nativitatis Domini, ubi hæc habetur Veritas:

Manfuetudo parat hospitium Christo venturo.